

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Divi Bambergenses S. Henricvs Imperator S. Kvnegvndis
Imperatrix S. Otho Episcopvs**

Gretser, Jacob

Ingolstadii, 1611

XXXIX. De flagello infirmitatis eius, & quid inde boni prouenerit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41527

*Memorable
exemplum fra-
galitatis &
charitatis in
proximum.*

duobus solidis, prandenti attulit benè paratum, modè obsecrans vt se vberius reficeret vel cibo, qui tam magno cõstabat. Cui Episcopus, quanto, inquit? Procurator, duobus, ait, solidis. Et Episcopus: absit, vt miser Otto solus hodie tot denarios absumat; leuansque discum: defer, ait, hunc preciosum cibum Christo meo, qui mihi me ipso pretiosior esse debet. Defer, inquit, ei, sicubi ægrotus in lecto iacet, vel paralyticus. Nam ego robustus hoc me pane reficiam. Sic ille in opulentia sua deliciis affluebat.

De consuetudine corporalis disciplina.

CAPVT XXXVIII.

*Vita à Canis.
ed. loc. cit.
Notet hoc Præ-
dicantes Lu-
therani, maxi-
me Superin-
tendentes.
Apoc. 3.*

Paterea in consuetudine habuit à manibus sacerdotum in conclau corporales accipere disciplinas, sanè adeò acres, vt cruor aliquando latera eius tingeret. Ipse quoque Pater cælestis, qui ait; Ego quos amo, arguo & castigo, suo interdum verberare ad eruditionem eum rangebat.

De flagello infirmitatis eius, & quid inde boni promeruerit.

CAPVT XXXIX.

*Vita ed. Canis.
lib. 1. c. 19.*

** Indicem Re-
liquiarum.*

Reram vnum de flagellis eius, causamque siue ordinem monstrabo, quidue inde boni prouenerit, dum fortè in vico, qui dicitur Buchebach, diuinarum rerum studiosus * chartulam Patrociniorum legisset, & in ara Ecclesiæ multas & permaximas sanctorum reliquias reconditas agnosceret; ad nobiliora loca eas transferre cogitabat, vbi ampliore honore diuinæ seruitutis à religiosis colerentur. Itaque assumptis clericis, ieiunio & oratione præmissa, pia, vt dictum est, intentione, sigillum altaris solui præ-

præcepit. Sed hæſitantibus cunctis & trepidantibus, ipſe ferramentum accipiens : abſit, inquit, vt tantum decus, ſub ramvili ſchemate remaneat : cumq̃ue bis aut ter ſigillum malleo percuteret, ſanguis de ciſtula plumbi cucurrit, ac ſi de corpore animalis flueret.

Reſerat S. Otho ſepulchrum cui inſidã altaris. Sanguis inde profluat.

Sed quid ? Turbatur Epiſcopus ; ferramentum proiicit ; ſtupent omnes ; opus cœptum omittitur : ad orationem tam ipſe, quàm omnes qui aderant, ſe proſternunt ; commiſſi veniam poſtulant. Sed Pater omnipotẽs ſapiens ac benignus, qui ad diſciplinam filium erudire parabat, graui ſtatim languore tetigit Ottonem ſuum, ad eò, vt vitæ terminum putaret.

S. Otho in morbum incidit.

Igitur inualeſcente morbo, cum euadere non ſperaret, eum, quem maximè fidum & familiarem habuit Abbatem S. Michaëlis, Vulframum vocauit, vt ſiue ad vitam, ſiue ad mortem res vergeret, fide & obſequio fidelis amici vteretur ; qui dum eius lectulo aſiſteret, eiusq̃ dolores modis, quibus poterat, leuare curaret. Otto beatus, monaſticæ religionis præcipuus amator, habitum monachi ardentiffimè flagitabat ; à multis annis ſe dicens in propoſito habuiſſe, de poſitis Pontificalibus, in paupertate ſpiritus & contritione cordis Deo ſeruare ſub magiſtri obedientia. Verùm Abbas gnarus & prudẽs, & magni conſilij, obedientiam quidem ægrotantis ſuſcepit, deſiderium laudã & petitionem. Porrò de habitu diſtulit ingenioſè. Hinc poſt aliquot dies melioratur ægrotus, voti memor, habitum quarit religionis, diſponit de rebus ſuis, ad monaſterium ſe portari mandat.

A. Auocat VVolf-ramum Abbatem.

S. Otho habitum Monaſticum induere cupit.

Abbas igitur lætus de feruore voti ſui, adhibitis compluribus honeſtis viris, de hoc verbo cum eis communicat. At hi quidem perſpectis omnibus, inutile factum dicunt, perſonam talem, Eccleſiæ & pauperibus Chriſti tam neceſſariam ad ſilentium monaſterij tranſire. Itaq̃ cum reuerentia Epiſcopum interrogat ; ſi promiſſam ſibi obedientiam implere vellet. Ille verò, in eius, inquit, nomine, qui pro nobis Deo Patri vſq̃ ad mortem obediuit, tibi obedire paratus ſum. Cui ille ; Et ego, inquit, in nomine ipſius tibi iubeo, Pater ſanctiſſime, ſub onẽre accepti regiminis vſque ad diem vocationis tuæ permanere

VVolframus S. Othonem ſanc-tè deludit.

nere ad honorem & vtilitatem Ecclesiæ, ad consolationem egenorum & pauperum Christi, in subleuationem viduarum & orphanorum facere sicut facis, ad consummandum cœpta tua in operibus bonis; & vt breuius dicam, facere quod facis, operari quod operaris pro æterna vita & centuplo. Quis enim monachorum tantæ perfectionis est, vt eius merita vel paupertatem tuis diuitiis adæquemus?

Stadium eleemosynæ & hospitalitatis.

Igitur post hæc tempora Episcopus Babebergenfis totus in eleemosynas, totus in hospitalitates pauperum, & peregrinorum versus est. Quidquid frumentorum victualium, quidquid auri vel argenti vsquam vel vnquam reperiri potuit, peregentium manus in thesauros cæli transmissum est.

De fame & sterilitate annorum, & in his de ipsius Operibus.

CAPVT XL.

Thimon. Vita & dit. Carnif. lib. 1. c. 20.

Pauperum strages ex fame. Cura sepeliendi mortuos.

EO tempore Orientalis Francia sterilitate annorum magna panis inopiâ laborabat. Ipsi namque opulentiore famis etiam extrema necessitate squalebant; inopes & mendici passim per plateas & agros mortui iacebant; ita vt præ multitudine in cœmeteriis humari non possent. Sed vir Dei misericordiæ plenus, memor Tobix, modò per se, modò per alios sepeliendi officium compleuit. Vbi autem cadaverum multitudo sepulturam ordinatam fieri non sinebat, ingentes fossas preparauit, & centenos ac millenos simul quandoque terra mandabat, nec non etiam no-
 Æurno tempore, visitando ægrotos, reficiendo famelicos, omniq̃ue ingenio benè operandi vias inquirebat.

De